

Europas arbejderbevægelser altid har været internationalt orienteret.

Der er derfor grund til at gøre opmærksom på, at en stigende internationalisering, globaliseringen som den også kaldes, selvfølgelig ikke har gjort denne del af arbejderbevægelsen mindre international. Man kan godt være en god internationalist, selv om man ikke mener, at alle beslutninger absolut skal overføres fra nationalstaterne til EU, og selv om man mener, at det er bedre, at vi snakker om tingene i EU end overlader det til et flertal at træffe afgørelse på alles vegne, og at vi faktisk også godt selv kan træffe en lang række beslutninger i Danmark og i andre EU-lande, uden at EU behøver at blande sig i det.

Det har også været fremført i debatten, at Danmark vil blive sådan en slags andenrangs-nation i EU, hvis vi siger nej til at tilslutte os euroen den 28. september. Ja, der er nogle, der ligefrem taler om, at der vil være et A-hold, underforstået dem, der er med i euroen, og et B-hold, underforstået dem, der står udenfor. Nogle taler om, at man overhovedet ikke vil kunne forstå os i udlandet, at vi vil komme ud på et sidespor. Vi vil være helt uden nogen som helst form for politisk indflydelse.

Der kan derfor være grund til at erindre om, at vi allerede med Amsterdamtraktaten fik indført fleksibelt samarbejde i EU, eller som det hedder i det sprog »tættere samarbejde«. Det giver en gruppe lande lov til at gå videre og indføre tættere samarbejde på et eller andet område, hvis de måtte ønske det.

Begrundelsen for at indføre disse bestemmelser var, at der efter udvidelsen af EU kunne forudses store, store forskelle på medlemslandene og dermed store forskelle på, hvordan de ville ønske sig udviklingen af samarbejdet i EU.

Lad mig erindre om, at også bestemmelsen om konstruktiv afståelse kom ind med Amsterdamtraktaten, og den viser, at det ikke er en fremmed tankegang, at nogle lande står uden for dele af samarbejdet. Kommissionen arbejder endda i forbindelse med regeringskonferencen i Nice på at gøre det lettere at gennemføre et mere fleksibelt samarbejde.

Der vil antageligt blive tale om, at vi i fremtiden kan komme til at se mange forskellige former for samarbejde. Der vil blive et A-hold og et B-hold og et C-hold osv. Ingen vil selvfølgelig se skævt til Danmark, fordi vi finder vores naturlige og ønskede plads i dette hold-samarbejde.

Så skal vi tage stilling, og der er mange usikkerheder omkring euroen. Hvordan vil den fungere? Hvordan vil landene omsætte bestemmelserne om f.eks. forbud mod budgetunderskud til praktisk politik? Vil England og Sverige tilslutte sig? Og i givet fald hvornår? Hvordan vil forskelle i pris- og beskæftigelsesudvikling blive løst? Skal vi have bufferfonde som i Finland? Hvordan vil man klare et eventuelt pris-chok? Listen er lang.

Det er derfor ikke underligt, at markedet ikke tror på euroen, og at kursen har været stadig faldende. Hvis Danmark siger nej til at tilslutte sig denne usikre eurokonstruktion nu, kan vi tage vores beslutning op til fornyet overvejelse, når vi har fået svar på nogle af de mange usikre spørgsmål. Vi kan tilslutte os, når vi vil.

Lad mig summere op: Man er ikke nationalist, fordi man ikke vil overlade alle beslutninger til flertalsafgørelse i EU. Fleksibelt arbejde, hvor ikke alle lande deltager i EU-samarbejdet, er en del af traktaten i dag.

Danmark kan altid senere melde sig ind, hvis det viser sig, at det nu alligevel var noget for os. Markedet tror ikke på euroen, og hver enkelt borger må spørge sig selv: Hvorfor skal jeg så gøre det? Som Goethe sagde: »Frivillig afhængighed er det bedste af verden. Hvordan kan den tænkes uden kærlighed?«

Spørgsmålet er, om det er kærlighed, vi nærer til euroen og EU. Hvis ikke, skal vi sige nej den 28. september.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Da EU, det daværende EF, blev dannet for snart 50 år siden, var det først og fremmest et politisk projekt, fordi man ønskede at sikre freden i Europa efter de to forfærdelige verdenskrige, man havde oplevet. Men samtidig var man jo klar over, at et politisk projekt ikke kan løsrives fra en række økonomiske både delmål og beslutninger. Derfor har politik og økonomi gået hånd i hånd gennem hele EU's historie.

For mig har det altid været væsentligt at fastholde det overordnede politiske sigte ved et forpligtende samarbejde mellem en række europæiske lande. Der er satset maksimalt på, at man ikke kommer til at opleve det, der har været så ødelæggende i Europas historie, for vi har også haft forfærdelige krige forud for de to verdenskrige. Jeg mener, at det, vi arbejder for nu som det virkelig store, fremadrettede projekt i EU, nemlig at indlemme de tidligere kommu-